

Perdedors perduts

1 De què va? 1958: un antifranquista militant persegueix fins La Havana la núvia que el va traïr deu anys enrere...

2 Com va? Cuba està de moda tot i que a la 11a Mostra de Cinema Llatinoamericana no hi havia cap film cubà. Potser per això. *Hormigas en la boca*, suggestiu títol per sinistre, enuncia una història de perdedors tòpics en la tradició del cinema negre clàssic, secció retorn al passat... Mariano Barroso (*Lobos de Washington*) adapta una novel·la del seu germà –tot queda en família, fins el públic– per visitar els darrers mesos del règim Batista amb Castro a les portes d'una ciutat pur formigueig d'interessos tèrbols. Barroso mou els

personatges al ritme d'una salsa estrident que voldries t'enganxés. Però ni amb cola. Des de la posada en escena on brillen per absència les etiquetes dels extrems mudats i amb clenxa com per anar a missa de dotze, fins el guió fet un colador, les patètiques aventures de l'ex-revolucionari –Eduard Fernández convincent quan no bada boca– a l'encalç d'una *femme fatale fatal* –per què l'Ariadna Gil posa sempre cara d'úlceres d'estómac?– fent tentines al senador fatxa –Jorge Perugorria, el millor de la funció–, el negre assumpte no passa de gris plom.

3 I va: per addictes a les històries de mi-sogínia rànica, de perdedors rancis i fumadors impenitents.

Hormigas en la boca

Director: Mariano Barroso. Intèrprets: Eduard Fernández, Ariadna Gil, Jorge Perugorria, José Luis Gómez, Eudal Gar. Espanya, 2005. 93 minuts. Principal.